

заедно: земята, луната и планетитѣ се привличатъ отъ слънцето. Но и това било недостатъчно: всичкитѣ небесни тѣла, освенъ това, взаимно се привличатъ едно друго и съ своето привличане действуватъ и върху слънцето. Само така можело да се получи великото мирово равновесие. Благодарение на това равновесие, всѣко небесно тѣло намира своето мѣсто между другитѣ тѣла, безъ да има опасностъ да се сблъска съ което и да било отъ тѣхъ.

Тѣзи велики мисли не изведнажъ се явили въ главата на Нютона. Той дълго и упорито мислилъ, като правилъ най-различни предположения, докато най-после дошълъ до единъ такъвъ изводъ. Но следъ като направилъ този изводъ, нему било нужно да го докаже и съ математични изчисления. Той извършилъ и тази грамадна работа, като нанасялъ на книга безбройни редове отъ грамадни цифри, изразяващи разстоянията и движенията на небеснитѣ свѣтила.

И ето че когато работитѣ отивали къмъ своя край, Нютонъ видѣлъ, че цифритѣ неизбежно водятъ къмъ онова, що по-рано било родено въ главата му. Това тъй силно го развълнувало, че самъ не можелъ повече да продължава изчисленията, затова помолилъ единъ отъ приятелитѣ си да направи това вмѣсто него.

И имало защо да се вълнува!

Нютонъ открилъ всемирния законъ. Законътъ, на който се подчиняватъ и слънцето, и земята, и луната, и всички звезди. Той нарекълъ този законъ „Законъ на всемирното или всеобщо привличане“.

Отъ този моментъ вече науката за небето — астрономията — станала истинска наука и поела своя правиленъ пжтъ.